

MÁR
TUDOK
OLVASNI

3.
SZINT

BERCI ÉS A KOBOLDOK

M. Kácsor Zoltán
A VARÁZSAJTÓ

Oravecz Gergely rajzaival

MÓRA

M. Kácsor Zoltán

BERCI ÉS A KOBOLDOK

1. rész

A VARÁZSAJTÓ

MÓRA KÖNYVKIADÓ

JÓNÁS, A PORTÁS

Bercit mindenki nagyon okos kisfiúnak tartotta. Anyukája azzal dicsekedett a szomszéd néninek, hogy a kisfia már ismer néhány betűt az ábécéből. Apukája pedig büszke volt rá, hogy a foci összes szabályával tisztában van, a bedobástól egészen a kirúgásig. Berci azonban csak a nagyi előtt fedte fel, hogy még ennél is élesebb eszű gyerek.

– Miért lógatod úgy az orrod, Bercikém? – kérdezte a mama, mikor egyik nap ő vigyázott rá.

– Azért, mert csak most jöttem rá, hogy engem átverték.

– Ki vert át? – tátotta el a száját a nagyi.

– Mindenki, aki azt mondta, hogy milyen jó lesz iskolába járni, pedig nem az – felelte csüggedten a kisfiú.

– Hiszen még csak néhány napja lettél elsős!
– hitetlenkedett a nagymama, és meglepetésében még a bundás kenyér mártogatását is abbahagyta. – És miért nem szereted?

A kisfiú egy darabig töprengett. Látszott, hogy jól megfontolja a válaszát.

- Utálok olyan sokat egy helyben ülni - bökte ki végül -, ráadásul egy lány a padtársam.

A nagymama végre elmosolyodott.

- Ó, hát csak ez a baj? Szaladgáld ki magad a szünetben, a kislányok pedig, majd meglátod, hogy egyszer nagyon fontosak lesznek az életedben - felelte, azzal máris ismét a bundás kenyérral foglalatzkodott.

Berci egy délután az apukáját várta a portásfülke előtt. Egészen jól érezte volna magát, hiszen péntek volt, másnap pedig nem kellett suliba jönnie. Ám amíg ő az utcát leste az üvegajtón át, addig a portás bácsi egyenesen őt bámulta a fülkéből. Aztán egyszer csak kinyitotta az ajtót, és Berci elé lépett. Úgy tornyosult ott, mint egy óriás egy kisnyuszi fölött. Habár a portás egyáltalán nem volt óriás. A bozontos szemöldökű bácsi ugyan két

fejével Berci fölé magasodott, de a felnőttek között inkább alacsonynak számított. A tekintete azonban úgy izzott, mintha folyamatosan erős paprikát nassolna.

– Hogy hívnak? – kérdezte komoran.

És ekkor kiderült, hogy a kisfiú sem kisnyuszi.

– Bercinek – jött a bátor válasz. – És a bácsit?

– Jónásnak.

„Jónás, a portás” suhant végig Berci agyán a furcsa név, és egy pillanatra úgy érezte, mintha mesébe csöppent volna. Ráadásul épp ekkor pillantott meg egy furcsa gyűrűt a portás ujján. Sárga, tojás formájú ékkő csillogott a közepén, amibe három betűt véstek. Berci sajnos csak az elsőt ismerte, ami egy „B” volt. Jónás bácsi eközben tovább kérdezősködött.

– Megfigyeltem, hogy minden nap te vagy az utolsó, aki reggel érkezik, és az első, aki délután távozik. Miért?

Berci Jónás bácsi kék szemébe nézett, és most még az előbbinél is furcsábban érezte magát. Mintha huncut fény villant volna azokban a szemekben, ettől pedig igazán megjött a bátorsága.

- Azért, mert nekem mindenki azt mondta, hogy az iskola egy varázslatos hely, de eddig egyetlen varázslatot sem láttam. Csókolom!

Berci talán többet is mondott volna, de apukája éppen akkor állt meg a bejárat előtt. Jónás, a portás hosszan bámult a csalódott kisfiú után.

- Szóval még nem láttál egy varázslatot sem, mi? - dünnyögte ősz bajusza alatt. - Helyes! Mindenkinek úgy lesz a legjobb, ha ez így is marad...

KÓBORKA

Ami igaz, az igaz: Berci valóban imádta a varázslatot. Nem csoda, hogy a fantáziáját is leginkább a varázslatos lények izgatták. A gond csak az volt, hogy az anyyira áhított tündéreket és manókat soha nem tudta elcsípni. Mégsem csüggedt! Úgy okoskodott, hogy ami az oviban nem sikerült, majd összejön a suliban. Ezért várta olyan nagyon az első osztályt, és ezért volt annyira csalódott, amikor továbbra sem történt semmi.

Már egy teljes hete járt iskolába, de még mindig csak azokat az ócska, fából faragott törpéket látta a kertjükben. Berci kezdte elhinni, amit néhány nagyobb barátja rebesgetett, hogy varázslények talán nem is léteznek.

Ám ez a borús gondolat csak addig tartott, amíg pénteken késő este váratlanul fel nem ébredt.

– Felébresszem, vagy ne ébresszem, ez itt a kérdés! – hallott az ágya mellől egy idegesen sutogó hangot.

A telihold fénye úgy ragyogta be a szobát, mint egy kislámpa. A holdsugárban pedig, mintha ez teljesen természetes lenne, egy parányi alak járkált föl és alá a szőnyegen.

– Már felébresztettél! – ült fel Berci az ágyban. Szeméből egy pillanat alatt kiröppent az álom.

– Ugye te egy manó vagy?

– Dehogyan vagyok manó! – tiltakozott egyből a lény. – Kobold vagyok, kérlek szépen!

– Á, egy kobold... – merengett Berci. – Így még jobb! Mindig úgy képzeltem, hogy a koboldoknak nagyobb a varázserejük.

– Nocsak, egy szakértő – biccentett elismerően a jövevény. – Pontosan! És sokkal tanultabban és okosabbak is vagyunk.

– Meg hencegőbbek – egészítette ki Berci.

– Na ige... Hogy mi? – hökkent meg a kobold.

– Kikérem magunknak!

– Meg morcosabbak – sorolta tovább Berci.

– Hát, ez már több a soknál!

A kobold dacosan megrázta a fejét, és ekkor a hold fényében egy apró, kék színű, kerek amulett csillant meg a nyakában. Ám Berci mást is észrevett: a kobold jobbra-balra cikázó copfjait. És most, hogy jobban megvizsgálta a bájos arcocskáját és zöld szoknyáját, Berci felkiáltott.

- De hiszen te lány vagy!
Egy koboldlány!

A kobold nagy levegőt vett. Talán Berci korábbi megjegyzéseire akart válaszolni, de végül nagyot sóhajtott. Majd közelebb lépett, és a fiú felé nyújtotta a kezét.

- Borka vagyok.
- Én meg Berci - érintette meg a fiú a kobold kezét, majd hozzátette: - A mi osztályunkba is jár egy Borbála.
- Csakhogy az én nevem nem a Borbálából származik - tiltakozott ismét a kobold -, hanem...
- Hanem?
- Hanem a Kóborkából! - fakadt ki a lány.
- Kóborka, a koboldka - méltázott Berci. - Ez ma már a második furcsa név. Miért kaptad?
- Szerinted? - nézett rá szúrós szemmel Borka. De az is látszott szegényen, hogy mindjárt sírva fakad.
- Értem - bólintott Berci. - Szóval elkóboroltál, és azt várod tőlem, hogy hazavigyelek?